

Особистість, в залежності від того, наскільки вимоги, які містяться в нормах права, відповідають її інтересам і потребам, завдяки оцінчій функції позитивно чи негативно оцінює право та правову дійсність загалом [1, с. 65].

3. Регулятивна (поведінкова) функція полягає в забезпеченні співвідношення поведінки людини з чинною в суспільстві системою правових норм, результатом якого є поведінкова реакція у виді правомірної чи протиправної поведінки. Необхідність довольної регуляції поведінки обумовлена соціальним буттям людини. Включаючись у суспільні відносини, особистість повинна регулювати свою поведінку, інакше її життя у суспільстві буде неможливим [2].

Пізнавальна, оціночна та регулятивна функції правосвідомості взаємопов'язані одна з одною. Пройшовши через свідомість людини, знання про правову дійсність викликають певне ставлення до неї. При цьому, відбувається процес непрямого відтворення в діях особи одержаних знань, їх переосмислення, співвіднесення з поглядами на правове, обов'язкове тощо. Доповнює цей зв'язок регулятивна функція правосвідомості, яка відображається у трансформації правових знань і оціночних відношень до правової дійсності спочатку в програму діяльності, а потім – у конкретні дії і вчинки, які мають правовий характер [1; 4].

Відповідно до означених функцій, виділяється структура правосвідомості, що має такі компоненти: змістовий (знання про правову дійсність), оціночний (ставлення до неї) та регулятивний (регуляція власної поведінки відповідно до правових норм). В результаті сформованості всіх трьох компонентів виникає ситуація, коли людина знає вимоги права й згодна з ними, норми права усвідомлюються нею як доцільні, вигідні, бажані, вона добровільно й свідомо виконує правові розпорядження і не порушує закон.

Список використаних джерел:

1. Елизарова М. А. Правосознание молодежи : проблема формирования / М. А. Елизарова, А. Ю. Соловьев // Вестник Владимирского юридического института. – 2009. – № 4. – С. 63-66.
2. Зырянов М. Ю. Правосознание и правовое воспитание / М. Ю. Зырянов // Вестник Бурятского государственного университета. – 2009. – № 6а. – С. 41-47.
3. Столяренко А. М. Прикладная юридическая психология / А. М. Столяренко. – М. : Юнити, 2001. – 639 с.
4. Тишина И. В. Понятие «правосознание» в исторической ретроспективе и современной науке / И. В. Тишина // Известия Российского государственного педагогического университета им. А. И. Герцена. – 2008. – № 70. – С. 335-341.
5. Хаконова И. Б. Роль правосознания в правовой жизни общества / И. Б. Хаконова // Вестник Адыгейского государственного университета. – 2007. – № 1. – С. 338-341.

Особливості ранньої допомоги дітям із синдромом Дауна

Власенко С. Б., кандидат психологічних наук, викладач кафедри психології та педагогіки ННІПП НАВС

Синдром Дауна – найбільш поширена генетична аномалія, причиною якої є поява зайвої 21-ї хромосоми у каріотипі людини. Даний синдром вперше був описаний Д. Дауном як розумова відсталість у пацієнтів з високою чутливістю до інфекцій та низькою тривалістю життя. Синдром Дауна зустрічається у одного із 700-1000 новонароджених. Імовірність народження такої дитини важко передбачити та попередити так як вона не залежить від зовнішніх та внутрішніх чинників [1].

За даними прес-служби Міністерства охорони здоров'я України станом на 01 січня минулого року в нашій державі нараховувалося 3780 дітей-інвалідів із синдромом Дауна. З кожним роком в Україні з'являється все більше реабілітаційних центрів та благодійних та громадських організацій, готових надати допомогу та підтримку сім'ям у яких зростає особлива дитина, в тому числі, і дитина з синдромом Дауна. Зокрема до таких належать: Всеукраїнська благодійна організація «Даун Синдром» (м. Київ), громадська організація «В дитячих долонях» (м. Київ), навчально-реабілітаційний центр «Джерело» (м. Львів), центр РІРСА «Пагінець» (м. Рівне), Вінницький обласний центр соціальної реабілітації дітей-інвалідів «Промінь» (м. Вінниця), Волинська обласна ОО батьків дітей з синдромом Дауна та іншими порушеннями розвитку (м. Луцьк), «Сонячні діти Криворіжжя» (м. Кривий Ріг) та ін. Усі перераховані організації переймають зарубіжний досвід фізичної та психологічної реабілітації таких дітей і активно впроваджують його у практику. Проте проблема ранньої допомоги дітям із синдромом Дауна в Україні знаходиться на первинних етапах свого розвитку, потребує більш детального вивчення та впровадження інноваційних розробок, які сприятимуть тому, що діти із синдромом Дауна матимуть можливість повноцінного життя в суспільстві.

Діти з синдромом Дауна проходять ті ж самі етапи розвитку, що і здорові, проте розвиток таких дітей має свої особливості. До таких особливостей належать наступні [3]:

1. Сповільнене формування понять та становлення навичок.
2. Низька здатність оперувати кількома поняттями одночасно.
3. Нерівномірність розвитку дитини у різних сферах (руховій, мовленнєвій, соціально-емоційній) та тісний зв'язок когнітивного розвитку із розвитком інших сфер.
4. Особливості предметно-практичного мислення, що проявляється у необхідності використовувати кілька аналізаторів одночасно для створення цілісного образу.
5. Порушення сенсорного сприймання (порушення сенсорної чутливості та порушення зору та слуху).
6. Індивідуальні темпи розвитку для кожної дитини.

Варто зазначити, що батьки таких дітей, в першу чергу, потребують достовірної та правдивої інформації щодо особливостей розвитку дитини, медичної та юридичної підтримки.

Програми раннього впливу для дітей із синдромом Дауна в перші місяці життя розцінюють як програми моніторингу та підтримки сім'ї та включають такий вид діяльності як батьківські групи. Мета такої групи – це не лише моральна підтримка, а і обмін інформацією. Методи навчання та розвитку таких дітей використовують у відповідності до віку дитини.

Структура центру ранньої допомоги дітям із синдромом Дауна може мати наступний вигляд [2]:

Робота із допологовими закладами:

1. Просвітницька робота із медичним персоналом.
2. Психологічна підтримка сім'ї новонародженого.

Служба ранньої допомоги (від народження до 3 років)

Етап I – індивідуальна робота з сім'єю (консультування, домашні візити).

Етап II – поєднання індивідуальної та групової роботи (домашні візити або консультування у поєднанні із відвідуванням адаптаційної групи першого року навчання).

Етап III (відвідування дітьми та батьками адаптаційної групи другого року навчання).

Дошкільна ланка допомоги

Етап IV (навчальні групи, індивідуальні заняття, колегіальне консультування)

Етап V (участь дітей у сумісних заходах: святах, концертах, благодійних акціях тощо).

Розвиток пізнавальної діяльності дітей із синдромом Дауна може проводитися у вигляді дидактичних занять, які можна умовно поділити на такі розділи: розвиток уваги та пам'яті; логічні завдання; розмір, форма, колір; конструктивна діяльність; навчання рахунку; сюжетно-рольова гра [4].

Таким чином, дитина із синдромом Дауна розвивається за тими ж закономірностями, що і здорова дитина, а своєчасне надання допомоги у розвитку такої дитини сприятиме її максимальному самовираженню та адаптації до умов соціального середовища.

Список використаних джерел:

1. Асанов А. Ю. Синдром Дауна: природа генетической аномалии / А. Ю. Асанов // Синдром Дауна XXI век, 2008. - № 1. – С. 7.
2. Жиянова П. Л. Семейно-центрированная модель ранней помощи / П. Л. Жиянова // Синдром Дауна XXI век, 2008. - № 1. – С. 20-23.
3. Зимина Л. Б. Солнечные дети с синдромом Дауна / Л. Б. Зимина. – М.: Эксмо, 2010. – 93 с.
4. Медведева Т. П. Развитие познавательной деятельности детей с синдромом Дауна: Пособие для родителей /Т. П. Медведева. – М.: Монолит, 2007. – 80 с.

Захист прав дитини від сексуального насильства та розбещення: правова та психологічна характеристика

Литвиненко І.В., молодший науковий співробітник відділу організації наукового-дослідної роботи НАВС

Кожне цивілізоване суспільство повинно забезпечити надійну безпеку своїм найменшим громадянам, визначивши як першочергове завдання захист дітей і підлітків від різних негативних проявів сучасного високотехнологічного життя, тому що неповнолітні завжди є найменш захищеними.

Соціально-правовий захист дитинства є одним з основних показників рівня розвитку суспільства, його цивілізованості і перспективності.

Діти, як відомо, мають особливий правовий статус як у міжнародному, так і в національному законодавстві. Так, Загальна декларація прав людини 1948 р. (п. 2 ст. 25) визнає, що дитинство надає право на особливе піклування і допомогу. Декларація прав дитини від 20 листопада 1959 р. у Преамбулі наголошує, що дитина внаслідок її фізичної та розумової незрілості потребує спеціальної охорони й піклування, зокрема належного правового захисту як до, так і після народження.

У ст. 24 Міжнародного пакту про громадянські й політичні права 1966 р. стверджується, що кожна дитина без будь-якої дискримінації за ознакою раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії, національного чи соціального походження, майнового стану або народження має право на такі заходи захисту, які є необхідними в її становищі як малолітньої, з боку її сім'ї, суспільства і держави. Конвенція про права дитини від 20 листопада 1989 р. вважає завданням кожної держави надати дитині такий захист і піклування, які необхідні для її гаразду, захистити дитину від усіх форм дискримінації або